

הבן, הערבי"

מיקי חזר לא מכבר מגרמניה, שם למד ציור. מיקי רושם רישומים עדינים ומרבה להשתמש בצבעי-מים. בתמונה מימין: אמיל תומא נואם בכנס המחאה שנערך בשבת האחרונה בתל-אביב.

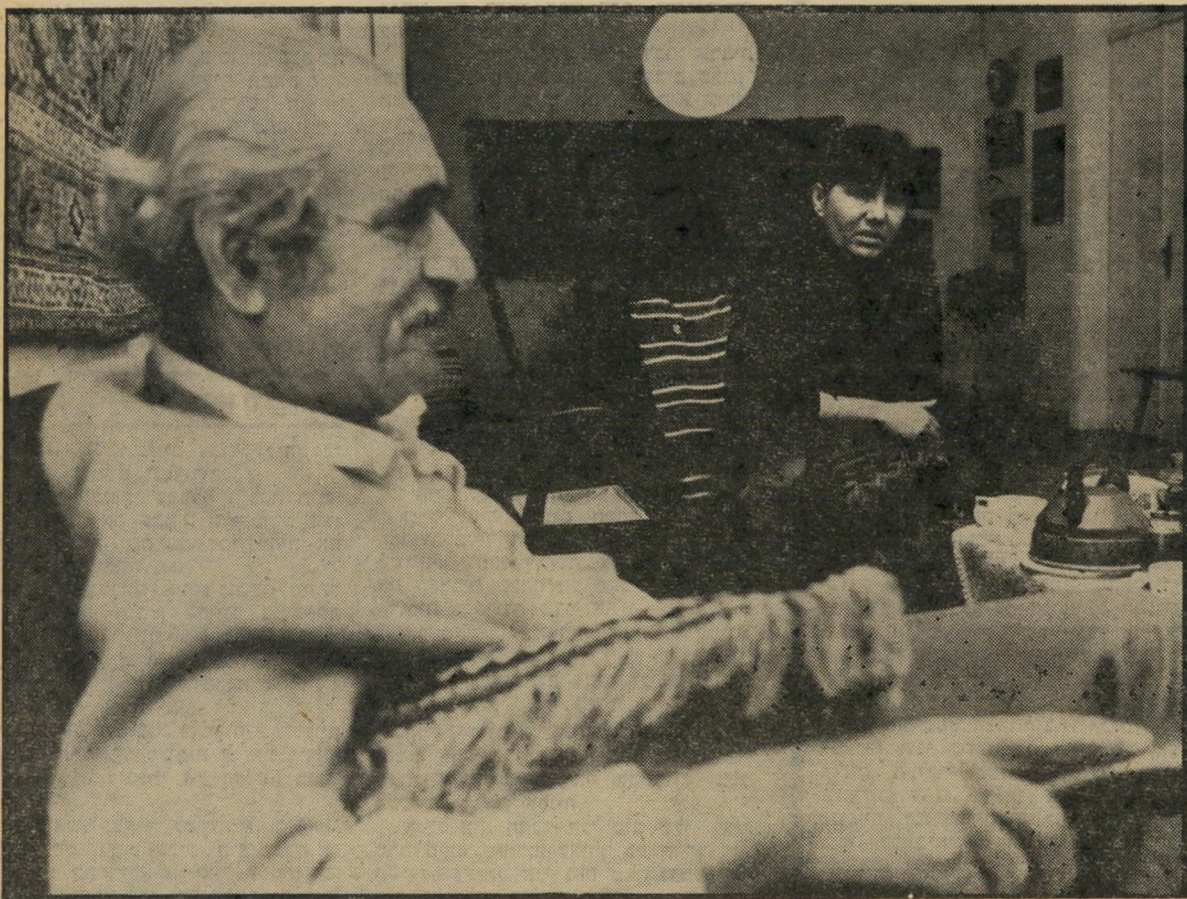

הבן, היהודי"

איל ביום חתונתו, החתונה של איל היתה חתונה יהודית, כשרה למהדרין. הוא למד בבית-ספר עברי אך הדבר לא הפריע לו לשמור על יחסים מישפחתיים תקינים עם אחיה

פורטרט במוסקווה

כשנסעו בני הזוג תומא לברית-המועצות, תיכננה חיה ללמוד ריקוד. "זה תמיד היה חלום חיי", סיפרה. אבל במוסקווה החלה לעבוד כחסריטאית, דבר ששינה תוכניותיה.

שלווה בחיפה

החיים בבית הזוג מתנהלים להם על מי מנוחות. השניים מרבים לארח בביתם חברים, אמיל מרבה לעזור לי, כשיש לו

שאם אנחנו לא נצליח, אז מי כן? הרי אני מייצג בדיעותי את הרצון לשילוב ערבי-יהודי במדינת-ישראל. מי אם לא אני אמור לשאת אשה יהודיה, ולהצליח לקיים איתה חיי-משפחה תקינים?"

כשהחליטו השניים להינשא, נתקלו ב"התנגדות עזה מצד כל הסובבים אותם. "דווקא לצד היהודי קשה היה יותר להשלים עם המצב. מישפחתו של אמיל קיבלה אותי ביתר קלות", מספרת חיה. "היו גם חברים שניתקו אותי את הקשר בשל החלטתי להינשא לערבי. היה גם חרם חברתי. אבל אנחנו היינו נחושים בדעתנו להינשא."

"החלטנו להקים לנו מיסגרת פרטית בהחלט, שיהיה בה שילוב של הדברים שיביא כל אחד מביתו, והשילוב הזה יצר משהו שלם ואחיד, משהו אחר. שנינו האמנו שהיחסים צריכים להיות מושתתים על הערכים הכל-אנושיים, על האמונה, האהבה והצדק."

"אימצנו לעצמנו את הדברים היפים והאסתטיים שבשתי הגישות."

הזוג תומא בחר להתגורר ברחוב עבאס בחיפה, שבו מתגורים יהודים וערבים, אלה בצד אלה. ברחוב המפותל, אחד היפים בחיפה, בנו לעצמם שני הפטריויטים ה"חיפאיים את ביתם."

"הבעיות המעסיקות את בני שני הן עמים הרי הן בסך הכל שוות", אומר תומא. "אם מחיר החלב עולה, והילדים חולים, שני הצדדים סובלים מהעניין באור תה המידה. בבוקר, במכולת ובחור לאוטר בוס, השיחות הן שיגרתיות לחלוטין."

"מובן שהמתח עולה בזמנים של מילי-חמה. אז כל מישפחה נסגרת בביתה. לא עוד רחוב הומה ועליו, אלא מיבצרים סגורים ומסוגרים. אבל המיקרים האלה אינם רבים, לשימחתי, ובדרך כלל האווי-רה היא טובה."

כשאני חוזר מעבודתי בערב, ורואה ילדים יהודיים וערביים-משחקים בתופסת (המשד' בעמוד 42)